

MÍG AZ ÁRADAT KÖZEPÉBE

Gáncsos, haragos esők között,
mikor a bombás buborékok
csattanva, tépve robbantak szét,
sentről kék kígyók sziszegtek
körül: akkor te hol voltál?

Omlott a híd két lélek között.
Fehér gödölyét sárlatyak hurcolt.

Tépte a remény végső gyökerét,
azt a sikoltó egy szálát is, s jaj,
kétségbeesés tárta kezét
merülve. Akkor mit tettél?

Én se voltam hős. Orrabukva
ajkam is sárba merült néha,
s míg az áradat közepébe
vágtam csáklyám, a szívem azért

félt, hogy a vad ár ki ne tépje
azt az egyetlen gyökeret, s a
fehér gödölye partra jusson:
és nem önmagát féltette, nem;
két lélek között azt a hidat.
S ha azt féltette, nem félt már.

Te a villámok idején
közel s mégis be messze voltál.
Csak a szivárvány íve mögött
láttam meg arcod mosolygását.
Kék kígyók, se sár, áradat se
nyomot nem hagyott rajtad, és már
magasból néztél reám alá.
Mosolyod, az se volt a tiéd.
Szivárvány sokszínéből loptad.
S most is ott dermed arcodon.

ENNYI MARADT

Ma már csak ennyi.

Egy kislány pelyhetlen lábtövén
barackvirág-mosoly.
Lábujjaim közt felsiramló sár.
Gyolcsingem zászlós lobogása.
Álmok gyönyörű, fénylő fészket
ismerő csillag. Gyermeki látás,
játékos, pazar pillangó, te!...

Égig nőttek az erdők közben.
Sziklát görgető medve csörtet.

Ó, harmatok hajnali ragyogása,
hát belöletek mi maradt?

Árnyékom körül gyönyörű
harmatglóriás reggel, hova lett
pacsirta-nevetésed?

Kúszik az árnyék szívem felé,
s dermed benne a fülemileszó.

Ma már csak ennyi.

Egy kasza hetyke villogása.
Dongóméz íze. Játék a nappal.

Napsugár-gyöngyös verejtékesepp.
Dróttal felkötött bakancs,
amint virágot legel s ha kell,
végigszáguld a szivárványon.
Izmok, csattogó zenét zengők.
Világbüvölő leánytekintet:
együttvillogó dalolásban.

Mélyvíz fölött, be messze túlpárt.
Ők túl, én innen. Ennyi maradt.

Ennyi a nyíló rétek fölött.

Hőfehér ökör áll a csúcson.
Villás szarván két csillag lángol.
Eketaligám fut a múltak
fekete ködű mélye felé.
Ekém eldülve rozsdát vérzik.

De a barázdák úgy harsogják
zöldlángú hangjuk: a gyönyörűt!
Tüzel a barackvirág-mosoly!

Csak szívem felé kúszik az árnyék.